

[Viggo Starcke.]

lantpagten har medført, er ganske utilstrækkelige til at forklare Danmarks nuværende vanskeligheder.

De 350 mill. kr., som er bevilget, men endnu ikke udskrevet, har retsforbundet erklæret sig villig til at tiltræde, hvis tre forudsætninger kunne opfyldes; den ene, at det værn, der skal værne friheden, skal bygges på frihed, den anden, at der skal foretages besparelser på statsbudgettet, og den tredje, at udgifterne til værnet skal føres på et regnskab for sig selv — fordi de hidrører fra årsager, der ligger udenfor landets grænser —, således at de kan fremtræde klart på skattebilletten, holdt ude fra de skatter, som skyldes vore indrepolitiske forhold. Retsforbundet har erkendt Danmarks forpligtelser som medlem af De Forenede Nationer og Atlantpagten, uanset hvilken mening man kan have haft om ønskeligheden af, at Danmark tiltrådte Atlantpagten. Vi vil derfor fra vor side ikke modsætte os denne side af skattebuketten.

Med en vis undren har vi set det radikale venstres valgagitation, som væsentlig blev ført på modstand mod Atlantpagten, som Danmark på det tidspunkt faktisk var medlem af. Findes der nogen radikal politiker, som har tænkt sig at ville tiltræde, at Danmark igen trådte ud af Atlantpagten, og ville radikale politikere gennemføre dette, hvis de havde magten dertil? Hvis ikke, har deres valgagitation været meget hul.

Den farlige internationale situation med oprustning og opmætning af lagrene har medført stigende priser på mange af de varer, som Danmark skal importere. Når metaller stiger, når brændsel stiger i pris, så vil Danmark for den samme mængde af vore eksportvarer til uforandrede priser kun kunne få en mindre varemængde i import, og hvis samtidig vore eksportpriser falder, bliver importmængden endnu mindre. En mindre import eller højere priser på de varer, vi skal importere, betyder, at landet har færre af disse varer at forbruge, og at vi på dette område er blevet fattigere. Når det sker, giver det ikke grundlag for, at man ved at regulere lønninger og købekraft prøver at holde forbruget og levedoden uforandret. Hvis man fører en politik, som prøver at holde forbrug og levedod uforandret under sådanne forhold, så må der komme underskud på handelsbalancen.

De årsager til Danmarks misère, som ligger indenfor landets grænser, er dem, som Danmark selv har ansvar for, og når disse årsager ikke ligger i naturkatastrofer og ikke ligger i befolkningens mangel på dygtighed eller

mangel på flid, må årsagerne være politiske. Årsagerne må ligge i, at vi har ført en forkert politik, og har vi ført en forkert politik, er det politikernes pligt at ændre denne politik og fjerne årsagerne og ikke at fortsætte fejlene eller forværre dem.

Man siger, at befolkningens forbrug er for stort, man siger, at befolkningens købekraft er for stor, og man siger, at forbrug og købekraft skal skæres ned, og det er ud fra dette synspunkt regeringens forslag må ses.

Når befolkningens produktion har været så stor, som den har været, og naturen har været så gavmild, som den har været, skulle dette normalt betinge et større forbrug for befolkningen, og jeg vil påstå, at det er ikke i den jævne, arbejdende befolkning, der er for stort et forbrug. Derimod er det offentliges forbrug for stort. Og købekraften, som man siger er for stor i den jævne befolkning! Det er meget vanskeligt at overbevise den jævne befolkning om, at de enkelte husmødres købekraft er for stor. De har i forvejen vanskeligt nok ved at få husholdningspengene til at slå til.

Det forbrug, der er for stort, og den købekraft, der er for stor, findes dels hos staten og kommunerne, dels hos alle dem, der har indtægter, købekraft og forbrug, uden at de er med til at producere de varer, der skal forbruges. Jordspekulanten, der kommer sovende til sine indtægter, det er ham, der er med til at tage fra andre uden at give, men ham rører regeringens forslag ikke ved. De toldbeskyttede aktionærer, der kan sikre sig en indtægt og et udbytte og derigennem en større købekraft og et større forbrug uden at levere varer til samme lave pris, som varen kan fremstilles til her og i udlandet, det er ham, der for en stor del er med til at skabe den nuværende tilstand, men ham går regeringen i en stor bue uden om. Sofaimportøren og den restriktionsbeskyttede virksomhed, der kan udelukke konkurrence og i ly af beskyttelsen benytte sig af prisaftaler, det er dem, der har for stort et forbrug, men dem ser regeringen gennem fingre med.

Dette vil altså sige, at de forslag, som er fremsat af regeringen, går uden om vanskelighederne, uden om årsagerne, og derfor ser vi ikke med velvilje på de forelagte forslag.

Når den højtærede finansminister forelægger skatteforslag, der andrager et beløb på et godt stykke op mod 1 milliard kr., må man få det indtryk, at han har den opfattelse, at skatterne i Danmark er for små. Udenfor politikernes kredes er det meget sjældent at finde mennesker, der synes, at skatterne er for små. Skatterne til stat, amt og kommune var i begyndelsen af dette